וממקום שבאת מה להלן צריכות שיאמרו

בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אף היא צריכה

שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אמר רב

אשי מתניתין נמי דיקא דקתני האשה

עצמה מביאה גימה ובלבד שתהא צריכה

לומר כו' ש"מ ורב יוסף רישא וסיפא בחוצה

לארץ מציעתא בארץ אין רישא וסיפא בחו"ל

מציעתא בארץ ממאי מדקתני ימה בין גם

למיתה שהכתב מוכיח ולא קתני שהכתב

ופה מוכיח: האשה עצמה מביאה וכו': אשה

מכי ממי גימה לידה איגרשה לה אמר רב

הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני

ב"ד פלוני סוף סוף כי מטיא התם איגרשה

בה אלא אמר רב הונא בר מנוח משמיה

דרב אחא בריה דרב איקא דאמר לה כי

מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה אי

הכי הוה ליה יםלי גישך מעל גבי קרקע ואמר רבא ישלי גישך מעל גבי קרקע

לא אמר כלום אלא דאמר לה הוי שליח

להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם

הוי שליח לקבלה וקבלי את גימך והא יילא חזרה שליחות אצל הבעל דאמר לה הוי

שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית

התם שוי שליח לקבלה הניחא למ"ר יאשה

בעושה שליח לקבל גימה מיד שליח בעלה

אלא למ"ר אין האשה עושה שליח לקבל

גימה מיד שליח בעלה מאי איכא למימר

מעמא מאָי משום דאיכא פּבזיון דבעל

והכא בעל לא קפיד הניחא למ"ד משום

בזיון דבעל אלא למ"ד יימשום חצרה

הבאה לאחר מיכן מאי איכא למימר דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית

התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה

וקבלי את גימך מיניה ואיבעית אימא

יראמר לה הוי שליח להולכה עד דממית

התם וכי מטית התם אימר קמי בי דינא

בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא

שליח וליתבוה ניהליך:

הדרן עלך המביא גם

יגם ישנכתב שלא לשום אשה

פסול כיצד ייהיה עובר בשוק ושמע

סופרים מקרין איש פלוני מגרש

את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי

וזה שם אשתי פסול לגרש בו היתר

מיכן ייכתב לגרש את אשתו ונמלך

סמג עשין נ'טוש"ע אה"ע

סיי קלט סעיי א: ק ב מייי שם פ״ו הלכה

סימן קמה סעיף ה: קא ג מייי שם פ"ז הלכ"ו סמג שם טוש"ט

לה"ע סימן קמב סעיף יג: ד מיי׳ שם פ"ג הל"א

ט סמג שם טוש״ע שם

۲.

 h)
 veated
 co.
 qn,

 c)
 deqt
 ua.
 a)
 [deqt

 ak:
 t)
 ua.
 a)
 da

 t)
 [dwt
 ch.
 dq
 ak:

 t)
 dwt
 ck.
 learn
 ck.

 t)
 leave
 ch.
 leave
 ck.
 יג. סוטה כ: זבחים ג., יג. סוטה כ: זבמים ג.,

י) [לעיל כג.], יא) [לעיל

כג.], יצ) [דברים כד],

יג) [ע"ב], יד) רב ספרא

ור' חנינא כל"ל רש"ל,

גליון הש"ם

תום' ד"ה וכי ממית כו' וא"ת שליח. עיין שו"ת תשנ"ץ ח"ל סימן כה באריכות:

מוסף רש"י . לא חזרה שליחות אצל בעל. שלים שחזר ונטשה

שליח למי שנשתלח לו ניתק

משליחות הראשון עד שלא סיה לו שהות לחזור אצל שלוחו ולומר עשיתי שלוחו ולומר עשיתי שליחות ושליחות שאינה שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור ולהגיד אינה שליחות. (לקמן סג:). בזיון דבעל. קסבור קסבור בעיניה שאינה מקבלתו בעלמה, דאילו כי עבדא לקבל מיד הבעל אין כאן חשש כזיון, דהא ידע ולא קפיד (לקמן סג:). משום חצרה הבאה לאחר מיכן. לאחר שנתן לה הגעל הגט בחלר של אחרים, קנאחו, דההוא לאו הוה, דבעינן ונתן מידה, חה בשעה שנתן לא היה החלר שלה, וגזרינן שלא יקבל שליח האשה מיד שליח בעלה משום דדמי להא שקדם הבעל ומסרו ליד שליח ואחר כך ניד שליח ואחר כך עשתה היא שליח לקבלו, ואתו נמי לחיים יותנו נגדי נגדינו מנו היא שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה החלר עלמו שלוחה (וווח ורנוי"ז לנויל רא.).

כל גט שנכתב שלא לשום אשה. שלא לשס פסול. דכתיב וכתב לה פסוד. זכתיב וכתב כה לשמה (זבחים ב:). קול סופרים מקרין. את התלמידים שתלמידן אותן לכתוב טופסי גיטין (שם). מצאו בן עירו. ששמו כשמו והוא מאותו העיר, ראמר לו שמי כשמך וכר'. ובני עיר אחת אסתנו וגט זה ראוי לי, תניהו לי ואגרש בו את אשתי, פסול לזה לגרש בו, דדרשינן לה לשמה, דכתיב וכתב לה ספר כריתות

מוסף תוספות

(סוטה כ:).

א. והכא לא נגמר השליחות עד שהיא תעשה שליחות של עצמה. מום׳ הרא"ש ועי שיט"ק. ב. דדבר פשוט שאינו ג. הרי הבעל עשה החצר

כלום דמה שייכות יש לו שליח להוליך את הגט,

בעיא למיקליה לגט מגורשת היא ואינה לריכה להביאו בפנינו אלא לראיה בעלמא ולמה לה לומר בפני נכתב הא לאו שליח היא: סוף סוף כי מטיא להתם איגרשה לה. ע"י קבלה ראשונה דתנאה בעלמא הוה דלא תתגרש עד אותו מקום והרי נתקיים התנאי ולאו שליח היא: אתנחיה אארעא. דהויא שליח להולכה עד התם ובמאי דשקלא ליה תו מארעא הוא דמגרשה: הא דרבא לקמן (עת.): לא אמר כלום. דבעינן ונתןים: וכי מטים התם הוי. את גופיך שליח דידך לקבלה וקבלי מידך: והא לא חזרה שליחות אצל הבעל. שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך לחברך וזו אינה ראויה לחזור שהרי לא נשתלחה אלא לעצמה ואח"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל השליחות קודם שתחזור: שוי. חינש אחרינא שליח לקבלה דהשתא לא פסק שליחותה מינה וראויה לחזור: הניחא למ"ד כו'. לקמן בפרק התקבל (סג:) וטעמייהו מפרשי הכח בסמוך: טעמה מחי. תירולה הוא. טעמה מאי אמרי׳ אין אשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה: משום בזיון דבעל. דסבור מבזה אותי שאין היא עלמה מקבלתו הלכך לא ניחא ליה שיהא שלוחו מוסר לשלוחה ואי מסר לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו להאי. דבשלמא מיד הבעל עלמו כיון דאיהו גופיה מסר לשליח אשתו הא קא חזינן דלא קפיד אבל כל כמה דלא חזינן אמרי׳ קפיד: הכא בעל לא קפיד. שהרי כן לוה לה: ומשום

את החצר שליח להוליך והיא כשקנאתו

בחולה לארך מדקתני סומא וסיפא האשה עלמה כו"יה בחולה לארן דקתני ובלבד שתהא לריכה לומר: ומליעתא. אף הנשים כו' מוקי רב יוסף בארץ: כתב ופה. לריכה לומר בפני נכתב. ולאביי לא איצטריך למיתני כתב ופה דהכי משמע מה בין פה דגט לפה דמיתה אלא שהכתב מוכיח עמו: מכי מטא גט לידה. במקום שקבלתו במדינת הים: איגרשה לה. ואי

הן לריכות לומר כו' ומדקתני בברייתא מה להלן לריכות שיאמרו כו'

שמע מינה בחולה לארץ עסקינן כאביי: ורב יוסף. מאי דעתיה: רישא וסיפא בחולה לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא?

חלרה הבחה לחחר מכחן. דדמיין להדדי שכשורק גט לחצר חבירו ואחר כך קנתה היא החלר הרי הוא עושה

עשאתו שליח לקבלה ואתי לאכשורי מההיא טעמא ושלא כדין הוא דחלר לאו משום שליחות אתרבי אלא משום

מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו ידה וההיא שעתא דנתינה לאו ידה הוא: שוי שלית. אחרינא להולכה כדי שתהא שליחותה חוזרת אלל

בכל הגט (לקמן דף כט:) שהשליח הראשון עושה את השני

וממקום שבאם. כלומר הואיל ומינייהו גמרינן נגמור נמי להא דמה ב"א א חזרה שליחות בו". שליח לא מיקרי אלא המשתלח מזה צבו א מיי פ"א מהל ב"ל היושי הלכה יב לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותך קודם שיעשה שליח לאחרים א ובקונטרם לא פירש כן: הצרה הבאה לאחר מכאן. פירש בקונט׳ שנתן הגט בחלר חברו וחין נרחה דחלר

חברו לא דמי לשליח להולכה ב אלא אומר ר"י שנתנו הבעל בחלר של עלמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו מאותו אחרג וא"ת למה לי למינקט משום חלרה הבאה לאחר מכאן הוה ליה למימר™ משום שליחות עלמה שהבעל עשה שליח להולכה והאשה תעשה אותו שליח עלמו שליח לקבלה וכי האי גוונא לא מהני משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל ואומר ר"י משום דאותו טעם שלא חזרה שליחות אנל הבעל אינו ברור כל כך דאיכא דמספקא ליה לקמן בפרק התקבל (דף סג:) ול"ע דאמאי לא משני הכא כגון דשוייה איהי שליח מעיקרא והדר שוי חיהו שליח דליכא למיגזר משום חלרה הבאה לאחר מיכן כדאמר בפרק התקבל (40): ובי ממית התם שוי שליח להולכה.

יח"ת שליח שלא ניתן לגירושין ° הוא ולא מלי משוי שליח כדאמר בפ׳ כל הגט (לקמן דף כט:) גבי ההוא דשדר גיטא לדביתהו ה ואמר ליה יהביה לאבא בר מניומיו אתא ולא אשכחיה יתיב רבי ילחק ור' חנינא ור' אבהו אמרו ליה מסור מילך קמן אמר להו יד) רב ספרא והא שליח שלא ניתן לגירושין הוא חוי״ל דהתם פריך שפיר דכיון שלא ניתן לגירושין אין לו לעשות אלא כמו שאמר לו הבעל ליתנו לאבא בר מניומי אבל הכא הרי הבעל נוה לה לעשות שליח להולכה: אימך קמי בי דינא בפני נכתב.

קלת תימה מה לי היא ומה לי בית דין ואמאי קאמר ואב״א יי ושמא לשון זה חלוק מלשון ראשון דבלישנא קמא" אינה אומרת בפני נכתב אלא בשעה שתקבלנו אע"ג דבפ׳ כל הגט (לקמן דף כט.) יא ובכל דוכתא משמע שלריך לומר בשעה שהגט יולא מיד השליח שמא הכא יב שיכולה לומר בשעת גירושין עדיף טפייג:

הדרן עלך המביא שני

בל הגם. ושמע קול סופרים מקרין בו'. נסופרים העשויים להתלמד עסקינן כדאמרינן בגמרא ואפי׳ למ״ד בפרק קמא דעירובין (דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד עבידא כדאמר התם לענין גט מודה כדפרשינן בפ' שני (לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן נפ׳ שני: יתר מיכן כתב לגרש את אשתו כו'. בגמ' מפרש לה זה שנכתב שלה לשם גירושין הלה הף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר

הבעל ולאחר זמן קבלי גיטיך מיניה ושליח שעשה שליח אמרינן מיכן וא"ת והיכי שייך למיתני הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן

בהמייתה

בבית דין וחומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם: הדרן עלך המביא שני יתרא דכולהו: ונמלך. חזר בו מלגרש: הגט. קול סופרים. כותבי גיטין: יחר מיכן. בגמרא יג מפרש מאי ברולה כרת ואם היו עריה בעיר בעיר ברולה כאן בודאי שהיינו מצריכים אותה להביאם בפנינו אבל אחרי שהיא באה ממדינת הים ואומרת

יתר

בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מת בעלי כדאמרן לעיל אבל אם היא אומרת גירשני בעלי ואינה מראה גיטה בפנינו בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו מחמש נשים למדנו והתם בלא גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקקון בפרק המנתטים כליק פרקא בל גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרין איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתו ונמלך

שליח לקבלו, ואתי לאכשורי מהאי טעמא ושלא כדין דחצר לאו משום שליחות איתרבאי אלא משום ידה וההיא שעתא דנתינה שלידו קברו, האו לאכשר מהאי טכנאו של את יו דוצ לאו משום שלידות איזו באי את משום ידידות אים לא הידיד. מוס' המליש. ה. א"ל לא ידה הוא בשניאר באמצע. מוס' המליש. ה. א"ל לא ידה הוא בשניאר באמצע. מוס' המליש. ה. להרבי ניהלה. מפניא. ה. הרבי את א אבא בר מניומי ניתביה ליי וליתבי ניהלה. מפניא. ה. והכא נמי מאי שנא. ספניא. ש. מאי נפקא לן מינה בהני תרי לישני. מוס' המליש. ". שהיא עושה שליח שלא בפני ב"ד. מוס' המל"ש. "א. גבי המביא גט ממדה"י וחלה. מוס' המל"ש. "ב. כיון שהיא מקבלתו מיד מידו. מוס' המל"ש. "ג. [נכשכ"א הק' על מירולס ופליג].

סמג שם טוש"ע שם סימן קלא סעיף א: ה מיי׳ שם הל'י ב :כוש"ע שם סעיף ב

פסקי רי"ד י וממקום שבאת מה הן צריכות לומר בפני נכתב ובפני נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם: האשה עצמה מריאה גיטה וכלכד ובפני נחתם: ומתמה מכי מטי גיטא לידה מיגרשה . את האשה בגיטה מק״ו שהיא נאמנת לומר מת האשה בעלי גירשני בגט זה תאמן מק"ו שהרי כשאומרת בפני נכתב ובפני נחתם למה אתה מאמינה ואינך מצריכה לעדים שיקיימוהו [וע״כ] מחמת ק"ו זה הנאמנות עליה היא ומה צורך להטעינה שתאמו . בפני נכתב ובפני נחתם וכי שליח היא והאז משעה והיא נאמנת בדבר זה לומר כעלי וחוו לי מכ"ו ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אם אינך מאמיוה לומר רעלי וחוו בפני נכתב ובפני נחתם וכיון שחכמים האמינוה בק"ו א"כ נאמנת לומר בעלי נתנו לי והיום ומחר אי אתי בעל ומערער לא נאמנת בעצמה כאילו היו שנים שהביאו גיטה ואמרו שהבעל נתנו לנו שהן נאמנים ושוב אין הבעל יכול לערער כדאמרי׳ לעיל . נאמנת בק"ו לומר בעלי גרשני בזה ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם. ואסיקנא כגון דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטית לב״ד של פלוני וכי מטית להתם שוי שליח להולכה בפני אותו שירון לווילכון בפני אות ב"ד וקבלי גיטיך מיניה אי נמי כי מטית להתם אימא המי רי דיוא רחוי שליח וליתביה ניהליך ומכאז מוכח כי כל בידה ואומרת בעלי גירשני ביה שהיא נאמנת אע"פ אנו צריכין שתביא ראיה . בפנינו בפני מי נתנו לה או נאמנת לומר נתנו לי בפני עדי מסירה אבל אמרה

אינו כלום דהלכה כר׳

אלעזר דאמר עדי מסירה